

2. Цвѣтята на умрѣлитѣ.

Ние гонимъ пеперуди изъ слънчевитѣ алеи на гробищата.

Цъвнали сж бѣли шибои и въздухътъ избистренъ като кристалъ благоухае.

Бѣлобрадиятъ пазачъ ни се радва, че му сме пакъ дошли на госте.

Ей го тамъ, той плѣви единъ гробъ отъ трѣви. Току-вижъ, изправилъ се, подпрѣлъ се на надгробния камъкъ и съ мила усмивка продължително ни гледа.

Азъ отидохъ при него и го запитахъ :

— Кой бере, дѣдо, цвѣтята на гробищата ?
Насъ ни е страхъ да си откъснемъ поне единъ цвѣтець. Защо ги тогава садятъ хората ?

Той сви рунтавитѣ си вежди и отговори :

— Защото умрѣлитѣ сж обичали цвѣтята, когато сж били живи. . .

Лям. Христордовъ.

